

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการใช้ชินเนติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ชินเนติกส์
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชินเนติกส์

สมมติฐานการวิจัย

1. ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ชินเนติกส์สูงกว่าก่อนได้รับการสอน
2. ความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชินเนติกส์มีความสัมพันธ์กัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุขันธ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 41 คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการสอนเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนแบบชินเนติกส์ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 10 คาบ

2.2 แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ทำการทดสอบนักเรียนก่อนสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3 ทำการทดสอบหลังการเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ฉบับเดิม

และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์

3.4 เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 คำนวณค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 เปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนโดยการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มที่สัมพันธ์กัน

4.3 คำนวณค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความคิดกับคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้สูตร Pearson's Product Moment

สรุปผลการวิจัย

1. ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องการใช้ซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ชินเนคติคัส

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความคิดก่อนและหลังเรียนปรากฏว่าคะแนนความคิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้สอดคล้องกับผลการวิจัยของกรรณก ฐปประสม (2537) ที่ศึกษาพบว่าความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมชินเนคติคัสสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้ชินเนคติคัสสามารถช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียนให้ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะชินเนคติคัสเป็นการสอนที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นขั้นตอนและกิจกรรมในแต่ละขั้นจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกคิดพิจารณา กล้าคิด กล้าแสดงความคิดของตนเองออกมาอย่างกระตือรือร้น นักเรียนมีอิสระในการคิดทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นไปในลักษณะช่วยกันคิดหรือระดมสมอง บรรยากาศของการเรียนเป็นไปอย่างสนุกสนานจนเกิดความคิดแปลกใหม่ นักเรียนสามารถคิดคำเปรียบเทียบอุปมาอุปไมยได้หลากหลาย เช่น สวยแบบสยดสยอง รุ่งเรืองแต่ไม่รุ่งโรจน์ คำขัดแย้งลักษณะนี้นักเรียนไม่เคยให้มาก่อน ทำให้พวกเขาเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะคิดและสร้างคำได้อย่างไม่จำกัด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Kleiner (1991) ซึ่งศึกษาพบว่าชินเนคติคัสทำให้นักเรียนเพิ่มพูนความรู้ทางด้านคำศัพท์ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนและช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนได้เป็นอย่างดี สมพงษ์ สิงหนะพล (2536, หน้า 304) กล่าวว่าชินเนคติคัสเป็นการนำเอากระบวนการของ ความคิดสร้างสรรค์มาเปิดเผยให้เห็นชัด โดยใช้สื่อบางอย่างดึงเอาความคิดสร้างสรรค์ออกมา เมื่อใช้สื่อเป็นเครื่องมือเราสามารถเพิ่มระดับความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของปัจเจกและของกลุ่มได้ ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบแบบตรงและเปรียบเทียบแบบคู่คำขัดแย้ง เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักสังเกตและเปรียบเทียบความเหมือนของสิ่ง 2 สิ่ง โดยนำความรู้ที่ได้จากบทเรียนมาใช้ในการคิดเปรียบเทียบกับสิ่งต่าง ๆ เป็นการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง ทำให้นักเรียนเกิดความคิดใหม่ ๆ มากขึ้นซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์ ดังที่ Davis (อ้างใน วินัย สอนดี, 2534, หน้า 111) กล่าวว่า การคิด เปรียบเทียบหรืออุปมาอุปไมย เป็นส่วนหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเมื่อเราคิดเปรียบเทียบเราจะนำความคิดหรือความรู้ที่มีอยู่ออกมาใช้จนเกิดความคิดใหม่ ออกมาหรือบางครั้งจะได้ผลผลิตใหม่ ๆ เกิดขึ้น ความคิดใหม่ ๆ ที่ได้มานี้เรียกว่าความคิดสร้างสรรค์

นอกจากนี้ในขั้นการเปรียบเทียบแบบบุคคล คำถามที่ครูใช้ถามนักเรียนจะเป็นคำถามที่ช่วยกระตุ้นความคิดนักเรียนให้เกิดการจินตนาการขึ้นเพื่อที่จะตอบคำถาม เช่น การให้นักเรียนลองคิดว่า ถ้านักเรียนเป็นปลาแล้วจะรู้สึกอย่างไร ลักษณะของคำถามจะเปิดกว้างแล้วแต่จินตนาการของแต่ละคนว่าจะสามารถสร้างมโนภาพขึ้นในใจได้เพียงใด การตอบคำถามจะสามารถตอบได้หลายแบบ ทำให้นักเรียนมีความกล้าที่จะตอบคำถามแปลกออกไปตามจินตนาการของตนโดยไม่กลัวว่าจะตอบผิด คำถามลักษณะนี้เป็นคำถามที่ช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน สังเกตได้จากการตอบคำถามในช่วงแรก ๆ นักเรียนไม่กล้าตอบคำถามที่แปลกออกไป จะตอบตามเพื่อน แต่ต่อมานักเรียนได้รับการกระตุ้นและการตอบสนองจากครูด้วยการสนับสนุนยกย่องและไม่ตำหนินักเรียนแต่จะให้กำลังใจนักเรียนจึงค่อย ๆ กล้าที่จะคิดและหาคำตอบที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำกับเพื่อนเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ สอดคล้องกับดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2540, หน้า 185) ซึ่งกล่าวว่าคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบตายตัว มีประโยชน์ยิ่งยวดในแง่ที่ทำให้เด็กกล้าตอบ เกิดความมั่นใจที่จะตอบ เพราะไม่ว่าจะตอบว่าอะไรครูก็รับฟังไม่ใช่คำตอบเดียวซึ่งเขาอาจจะไม่รู้ เมื่อเด็กมีความมั่นใจ ครูชวนใช้คำถามให้ชวนคิดบ่อย ๆ เด็กก็จะขยันคิด เมื่อขยันคิดสมองก็เฉียบคมขึ้นกลายเป็นคนคิดเป็นและทำเป็นและเกิดความคิดสร้างสรรค์ในที่สุด

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

จากผลการวิจัยพบว่าความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Heavilin (1982) ที่ศึกษาพบว่านักศึกษาที่เรียนวิชาการเขียนความเรียงด้วยวิธีซินแนคติกส์มีการเรียนรู้ในการคิดและการเขียนมากขึ้นและตรงกับความเห็นของพิศวาท ลัดดากุล (2524, หน้า 20) ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการคิดและการเขียนของมนุษย์นั้นสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้นและเป็นส่วนประกอบเสริมซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากเมื่อนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ซินแนคติกส์นักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะการคิดควบคู่ไปกับการฝึกทักษะการเขียน ซึ่งเริ่มต้นจากการคิดและเขียนคำวลีไปจนถึงการเขียนความเรียง แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้ซินแนคติกส์ช่วยให้ให้นักเรียนมีความคิดดีขึ้นและ ส่งผลไปสู่การถ่ายทอดความคิดในการเขียนความเรียง ทำให้ในความเรียงมีความคิดหลากหลายและแปลกใหม่มากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบงานเขียนของนักเรียนก่อนและหลังทำกิจกรรมซินแนคติกส์ กล่าวคืองานเขียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนมี

ความแปลกใหม่และน่าดึงดูดใจมากขึ้นกว่างานเขียนครั้งแรก และจากการสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่องานเขียนทั้งสองครั้ง นักเรียนส่วนใหญ่จะตอบว่าชอบงานเขียนครั้งที่สองมากกว่า เพราะให้ความรู้สึกสนุกและแปลกใหม่ มีจุดมุ่งหมายในการเขียนและมีคำให้เลือกใช้เขียน ทำให้เขียนได้ง่ายขึ้น ซึ่งต่างจากงานเขียนในครั้งแรกที่นักเรียนไม่มีแนวคิดหรือความคิดว่าจะเขียนอะไร จึงเขียนได้ช้า สอดคล้องกับความเห็นของขจิตพรพรณ ประดิษฐ์พงศ์ (2535, หน้า 59) ที่ว่ากิจกรรม การสอนแบบ ซินเนคติกส์เป็นกิจกรรมการสอนที่น่าสนใจและแปลกใหม่อยู่เสมอ ซึ่งจะช่วยให้ความสนใจของนักเรียนมากขึ้นและสามารถพัฒนาทักษะการคิดและการเขียนของนักเรียนได้ และตรงกับความเห็นของวรรณิ์ โสมประยูร (2537, หน้า 169) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นความสามารถด้านการสังเคราะห์ที่แสดงพฤติกรรมสร้างสรรค์เพราะการเขียนเป็นการนำความรู้เกี่ยวกับคำหรือเนื้อเรื่องอื่น ๆ มาผสมผสานเรียงลำดับเป็นความคิดใหม่ แล้วเขียนแสดงความคิดเหล่านั้นออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ ผลงานที่เขียนจึงเป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของเด็ก เด็กที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ดี จะมีความสามารถ ทางกาเขียนดี เพราะการเขียนต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ดังกล่าว

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่าการให้เวลาในการคิดและเขียนของนักเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ครูผู้สอนควรให้เวลากับนักเรียนพอสมควร อีกประการหนึ่งคือถ้าครูผู้สอนเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถชักถามเพื่อกระตุ้นความคิดของนักเรียน และสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจมากขึ้น ก็จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้

กล่าวโดยสรุป การสอนโดยใช้ซินเนคติกส์ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการคิดดีขึ้นและส่งผลต่อเนื่องไปสู่ทักษะการเขียนด้วย ดังนั้นถ้าครูผู้สอนภาษาไทยนำการสอนแบบซินเนคติกส์ไปใช้สอนเขียนความเรียงอย่างสม่ำเสมอก็จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

1.1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ความคิดได้อย่างเต็มที่ โดยการกระตุ้นยั่วยุให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อความคิดสร้างสรรค์ด้วยการหมั่นชี้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการมีความคิด

สร้างสรรค์ ตลอดจนการย้ำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของความคิดที่แปลกใหม่ของตน เพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจ กล้าคิดและสามารถถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นออกมาเป็นงานเขียนได้อย่างสร้างสรรค์

1.2 ครูต้องมีความอดทนเอาใจใส่และเห็นใจนักเรียน เพราะกระบวนการฝึกให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์และการผลิตงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นต้องอาศัยเวลาค่อนข้างมาก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ชินเนคติคส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ โดยศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น เจตคติหรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้ชินเนคติคส์

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ชินเนคติคส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ชินเนคติคส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนประเภทอื่น ๆ เช่น คำโฆษณา คำขวัญ ร้อยกรอง เป็นต้น